

POUTNÍK

ROČNÍK XV
VÁNOCE 2011

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

Každá významná událost je spojena s gratulací, s přáním všeho dobrého. Nejinak je tomu o Vánocích. Přejeme si šťastné a veselé... Patrně víme proč. Zaslechli jsme v poslední době někoho, kdo by řekl, že je šťastný? Pokud by se takový odvážlivec našel, patrně bychom mu moc nevěřili. Bylo by asi příliš troufalé na otázku: 'Jak se vede?' odpovědět jinak, než jak to slyšíme den co den z úst lidí okolo sebe. A pak, nic nepotěší druhé víc, než cizí neštěstí. Tak proč tuto radost svým blízkým nedopřát? Šťěstí se druhým přeje, ale neodpouští. Jeden říká druhému: „Víš, já jsem docela šťastný.“ Na to mu druhý odpoví: „Raději to neříkej nahlas, nebo...“

Při narození Ježíše v Betlémě andělé zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ Myslím, že právě pokoj je kořenem, základem pravého štěstí a radosti. Pokoj si sami nedáme. Je darem, který dává Bůh. Vánoce jsou svátky obdarování. Bůh se však neomezuje na tyto svátky. Obdarovává po celý rok. Kolikrát slyšíme z úst kněze: 'Pokoj Páně ať zůstává vždycky s vámi.'! Je to více než přání, je to modlitba. Pronášíme ji každou mši svatou. Tak jako rodiče vědí, co si přejí jejich děti, tak náš nebeský Otec ví, co potřebujeme. Vnést pokoj do vztahů. Mezi manžele a rodiče, rodiče a děti, mezi sourozence, sousedy... Jen člověk obdarovaný pokojem dokáže být šťastný a radostný. A nejen to. Dokáže se radovat nad štěstím druhých.

I letos si budeme přát šťastné a veselé Vánoce. Já se k tomuto přání rád přidávám. Pamatujme, že jen pokoj - který přinesl Ježíš - je takové může učinit. Pokoj vám všem.

Váš otec Josef

MAX KAŠPARŮ

„O BLUDNÝCH KRUIČÍCH A BLUDNÝCH KAMENECH“

Objevil jsem nedávno a přečetl novou knížku mého oblíbeného spisovatele, jáhna a psychiatra v jedné osobě, pana MUDr. Maxe Kašparů. Jmenuje se „O bludných kružích a bludných kamenech“. Vydalo ji nakladatelství a knihkupectví Cesta Brno v roce 2011. Jedna pasáž mě natolik zaujala, že jsem se rozhodl ji přetisknout do našeho Poutníka. Aktuální téma – rodina – jejíž existence a funkce je v naší liberální společnosti ohrožena. Je potlačována ba označována za přežitek. Domnívám se, že zvláště v době Vánoc je toto téma více jak aktuální, neboť Svatá rodina, je příkladem a vzorem všech rodin ve všech dobách, společenských strukturách, tudíž i v té naší zmatené době plné frustrace a potírání všeho, co kdysi bylo pokládáno za normu tradičních hodnot chování, jednání, morálky mravnosti

js

Rodina a bludné kameny venku

Předem se přiznávám, že nejsem mravokárce, a proto je mi cizí moralizování, nejsem úředník, ani ekonom, právník nebo teoretik výzkumného ústavu, a proto jsou mi cizí definice. Jsem praktik z terénu. Pokaždé, když uzavírám znalecký posudek na mladého člověka nebo předepisuji lék, kladu si dvě otázky, které mají souvislost. Z jaké rodiny vyšel a jakou rodinu on sám jednou vytvoří. Působení souvislostí je totiž příznačné. A protože každá lidské duše a vlastně i rodina a společnost mají tu vlastnost, že v nich všechno souvisí se vším, vynoří se mi pokaždé i otázky další. Například otázka, co je to rodina.

Není problém najít si na internetovém vyhledávači definici rodiny. A máme skoro jasno. Ne zcela jasno, spíše polojasno, protože mimo jiné dojdeme k poznání, že pojem rodina je v současné době konkrétně těžko definovatelný. Můžeme zde např. číst: Ačkoliv právní řád ČR rodinu výslovně nedefinuje, pokládá za ni především rodinu založenou manželstvím. Rodinu lze však zároveň chápat také jako malou skupinu osob, které jsou navzájem spojeny nejen vztahy manželskými a příbuzenskými, ale i jinými obdobnými vztahy, zvláště společným způsobem života (soužití bez sňatku, homosexuálové).

Další definice popisuje rodinu prostřednictvím jejich funkcí: funkce reprodukční, sociálně ekonomická, kulturně výchovná, sociálně psychologická a emocionální. Pokud budeme pátrat dál po významu oněch pěti funkcí, dojdeme k rodinným subfunkcím, mikrofunkcím až nanofunkcím a současně s tím k závěru, že je asi lepší se neženit a nevdat.

V naší zemi se rodina v tradičním pojetí rozpadá zhruba od sedmdesátých let min. století, kdy došlo k překonání společenského odsudku rozvodu. V počátcích byl definován jako moderní pokrokový zákon. Důsledkem je generace dnešních

čtyřicátníků a padesátníků, kteří z rodinného prostředí neznají některé vzorce chování, protože je nemohli poznat z interakce a komunikace vlastních rodičů. Nedokáží řešit vlastní problémy, nebyly vedeny k účtům k partnerovi, k důsledné a odpovědné výchově dítěte, toleranci, odpuštění, sebezapření, oběti a ani účtům k vlastním předkům. Nemohli tudíž nic z toho předat dál a jejich potomci se rozvádějí také nebo se manželství sami už bojím uzavřít. Nyní vyrůstá třetí generace, která se hůře orientuje v tradičních hodnotách. Nárůst kriminality mládeže, rozšiřující se drogová scéna, alkoholismus a jiné sociálně patologické jevy jsou toho důkazem. Co s tím? Zatěžuje to společnost především po stránce ekonomické. Hledá se proto pomoc a řešení.

Bohužel v naší zemi, a k tomu ještě u moci, je mnoho lidí, kteří se domnívají, že úpadek rodinného života lze léčit penězi, materiálními hodnotami a paragrafy. ... Ale ještě nebezpečnější než přeceňování materiálního je nedocení duchovních hodnot. ...

Každý organismus – a rodina jím je – bývá ohrožen ze dvou stran. Z vnější a vnitřní strany. Současná atmosféra ve společnosti je oním nebezpečím zvenku. Média bagatelizují věci vážné a dramaturgizují povrchnosti, glorifikují pseudohodnoty a produkují duchaprázdné celebrity, které stylem života a obsahem vztahů dokazují, že v lidském životě nic nesmí být tabu, vše je dovoleno, a přidáme-li k tomu ještě životní styl části politické smetánky, je o morálně etické klima v českých zemích plně postaráno.

Díky tomu se společnost stává starozákonním Babylonem, pro který bylo charakteristické zmatení pojmů. To, co dříve katolická církev nazývala hříchem, dostalo nová, moderní, až přitažlivá pojmenování. Dnes se změnilo: pýcha – ve zdravé sebevědomí, lakomství – v zákon ekonomiky, nestřídmost – ve vyšší životní úroveň, závist – v boj o spravedlnost, hněv – ve zdravou reakci na hlouposti druhých, hulvátství – ve svobodu projevu, okrádání – ve svobodný trh, zanedbaná výchova dětí – ve tvorbu vlastního názoru, mateřství bez manželství – v moderní formu existence, likvidace pozitivních hodnot – ve zbavení se předsudků, neúcta k tradici – ve vítězství zdravého rozumu, lenost – v sociální dávku. ...

Výše uvedené změny pojmů a jejich obsahů mají silný vnější vliv na budování a trvanlivosti rodinných vazeb. Především na výchovu dětí v rodinách. Vůbec nejde o to, co jim ve škole o slušném chování říká sexuálně promiskuitní paní pedagožka nebo jen občas střizlivý pan učitel, ale jak děti vidí jejich životní styl. Chtějme ovšem na kantorech, zpěvačkách, nebo hvězdách naší politiky, aby žili příkladným a mravným životem! Ale v tu chvíli narazíme na jejich lidská práva a občanské svobody a budeme rádi, když obžalobu za omezování jejich práv uhradíme na pár hodin veřejně prospěšných prací.

O rodičích už nemluví. Uvážím-li, a vycházím ze své zkušenosti, že většina pedagogů jsou solidní lidé, dělají si tím právě u rodičů značné problémy. Chce-li učitel naučit jejich dítě dobrým mravům, je napaden tatínkem, že tím „omezuje rozvíjející se osobnost a právo na hledání nových výrazových prostředků jeho potomka.“ ... Ve školách i na ulicích je nejlepší obranou útok. Je skoro trestným činem bránit se proti útočníkovi, proto on, chudák, se může cítit ohrožen neúměrnou obranou bránící se oběti. Celkové klima v tomto směru vystihl jistý kreslíř, který pod obrázek dvojice manželů sedících doma u stolu připsal větu: „Máňo, nechod' ven, řádějí tam lidská práva!“

Současné směřování společnosti se mi jako psychiatrovi jeví poněkud schizofrenní. A mimo jiné to odnášejí právě rodiny. Uvedu příklady.

Na jedné straně jsme fascinováni relativismem, který všechno zpochybňuje, v jeho optice není nic svatého, jisté, zásadní, úplně správné, zcela pravdivé, mravné, etické a neměnné. Ale na druhé straně investujeme nemalé prostředky do různých typů výchovných zařízení, ústavů a věznic. Ale jsou to právě delikventi a zločinci, kteří zcela pochopili, že u nás neplatí nic svatého, zásadního, neměnného, morálního a správného. Oni pochopili programový relativismus – a zbytek společnosti je trestá.

Dalším molochem, který požívá rodiny, je konzumismus. Když se blíží Vánoce, máme tu horentně zadlužené rodiny, pro které Vánoce pod 50 000,- Kč nejsou svátky hodné sjednoceného Evropana. Ježíšek ovšem nechodí sám. V patách mu běží exekutor.

Mladí konzumují zábavu. Pokud český národ nevyhyne, bude to tím, že se ubavil k smrti. Na jedné straně jsou minimální až žádné tresty pro dealery drog, a na druhé straně se investují horentní částky do léčení toxikomanů.

Na jedné straně existuje paragraf týkající se ohrožování mravní výchovy mládeže, ale na druhé straně obsah pojmu mravnost je zcela relativní, a co je a co není mravné, si určuje každý občan sám.

Politické a jiné státoporné instituce hledají proti negativním jevům řešení. Bují ve škole šikana? Namontujte si tam kamery. A máte po problému. Řádí vám na fotbalových stadionech vandalové? Instalujte tem vyšší železné ohrazení a máte po problému. Existuje v rodinách domácí násilí? Vylepte plakáty s číslem Linky pomoci, a není co řešit. A když už to bude s mladými delikventy příliš, snížíme věk odpovědnosti. Jak je to všechno prosté a jak jednoduché! Ministerstva všech resortů to monitorují a v budoucnu budou přijímat účinná opatření. Na morální díru nalepíme technickou záplatu – a máme po problémech. Uvědomme si, že kopnutím slupky od banánu pod postel máme uklizeno pouze opticky, nikoliv fakticky!

Technické prostředky jsou objektivně na vysoké úrovni. To, co však lidem v rodinách často chybí, je obyčejné lidské štěstí. Jak řekl filozof Martin Heidegger: „Technika překonala všechny vzdálenosti, ale nevytvořila žádnou blízkost.“ Rodiče dnes vědí, co se děje na druhém konci planety, ale nevědí, co se děje v duši dítěte ve vedlejší místnosti. Jako houby po dešti rostou lidé informovaní, ale zcela se vytrácejí lidé formovaní. Především ke kvalitnímu způsobu života. Vytratila se všeobecná lidská slušnost a korigující vliv veřejného mínění. Máme stále rychlejší auta, počítače a komunikační techniku, ale stále méně času pro sebe, pro děti a pro druhé. Máme větší domy a byty, ale méně dětí a menší rodiny. Máme více soudů, ale méně soudnosti. V jádru mnoha současných společenských problémů je nedostatek rozlišování mezi dobrem a zlem a nedostatek vůle jednat v zájmu dobra. Právě to vede k již zmíněné relativizaci pojmů a postojů.

Přesto je potěšitelné, že v mnoha anketách rodina stále ještě figuruje jako jedna z největších hodnot, se kterou se pojí představa štěstí, jistoty, pocitu bezpečí a „přijetí“. Rodina je stále místem efektivního, často nejefektivnějšího řešení těch nejtěžších sociálních problémů. Fungující rodina „neprodukuje“ bezdomovce, sirotky žijících rodičů, prostitutky, nešíří AIDS. Dobrá rodina vychovává člověka k tomu, aby využíval své talenty, aby se vzdělával. Tím dává lepší předpoklady také pro zaměstnanost

MALÉ OHLÉDNUTÍ ZA DUCHOVNÍ OBNOVOU

První prosincový víkend jsme mohli prožívat v naší farnosti duchovní obnovu. Tentokrát přijal pozvání otce Josefa – kněz – salesián- Jaroslav Mikeš – úžasný to človíček. Přijel v pátek a první promluvu měl při večerní mši svaté. V sobotu ráno jsme začínali také mši svatou a po ní jsme se doklouzali do Orlovny. Otec Jaroslav měl na dopoledne připraveny dvě zamyšlení – promluvy. V té první nám sděloval, jak úžasná, veliká a bezpodmínečná je Boží Láska k nám. Bůh nás miluje jako první a my si tuto Lásku nemusíme zasloužit, a přestože nikdy nemůžeme tuto Lásku docenit a pochopit, Bůh se nám nevnučuje, ale čeká, trpělivě čeká, až ho pozveme dál do našich srdcí.

Ve druhé části se zabýval vnitřními zraněními. Tato zranění si neseme všichni. Psychologové je dokáží poznat, pojmenovat, ale uzdravit je může jedině Ježíš. Na závěr této části se otec Jaroslav modlil modlitbu za uzdravení těchto zranění všech přítomných. Sobotní dopoledne jsme zakončili krátkou adorací v kostele. Promluvy otce Jaroslava jsme mohly ještě slyšet při nedělních bohoslužbách. Slyšela jsem dvě, každá byla jiná, ale určitě všechny stály za to.

Jsmo moc vděční, za všechno co jsme opět mohli prožít. Tyto obnovy jsou pro nás velkým darem. Díky Bohu a také díky otci Pavlovi, který je začal pořádat a otci Josefovi, který v tom pokračuje. Poděkování patří také těm kněžím, kteří pozvání přijali, tentokrát otci Jaroslavovi. Máme také velké štěstí, že můžeme s manželem tyto obnovy prožívat společně. Moc hezké je také společenství farníků, manželé Macháčkovi ochotně vařili kávu, čaj, co si kdo přál. Anička s Magdou se otáčely mezi knížkami určenými na prodej. Jak snadné sehnat pěkný dárek k vánocům. A když se vrátíte v poledne domů, kde je teplíčko a prostřeno k obědu (díky dcerunky), je to úžasné. Jsou to taková zastavení v běhu života, při kterých čerpáme sílu a radost do všedních, mnohdy náročných dní. A tak veliké, srdečné díky všem

Jan a Marie Moravcovi

Adventní duchovní obnova s otcem Jaroslavem aneb Jdi, hlásej evangelium a uzdravuj!

Láska není popudlivá ani po frustrujícím dni v kanceláři.

Podstatou Lásky je riziko!

V lásce je třeba mít stále „mysl začátečníka“, protože pokud člověk jedná s předsudky, tak už nemiluje.

Srdce dává a ruce už jen rozdávají (africké přísloví)

Nemůžu si Boží lásku zasloužit (vysloužit, odpracovat) – já ji mám! Být nositelem tajemství je více, než být nositelem výkonu!

To vše jsou slova, která jsme mohli slyšet z úst otce Jaroslava v ono sobotní dopoledne v Orlovně. Byla to velmi povzbuzující a probouzející slova, která nás vybízela a vybízí odpouštět sobě, druhým, stále začínat znovu - být v tom vytrvalí a trpěliví a předně mít se navzájem rádi!

Také jsme dostali velmi cenné a potřebné rady o **vnitřním zranění**:

- vnitřní zranění často vzniká postupně (ne hned, naráz), často ho způsobují ti nejbližší (rodiče dětem), aniž by si to třeba uvědomovali, v podstatě jde o „chyby“ ve výchově, které se opakují a opětovně v dítěti vyvolávají negativní zážitky, emoce, zkušenosti... a to si pak tzv. „táhneme s sebou“ celý život
- efekt těchto vnitřních zranění je takový: do jaké míry jsem byl zraňován já, stejně tak zraňuji i já a ještě si k tomu přidám „to svoje“ (resp. to ze sebe)
- je pravdou, že z neuzdravených vnitřních zranění našich předků vznikají „zatížení rodů“, pak se stává, že se např. za sto let se u někoho z rodu objeví nemoc, na kterou lékaři nenacházejí lék a nevědí si s ní rady a přitom by stačilo „JEN“ uzdravení vnitřního zranění.

Je cesta ven? Rozum říká ODPUSTĚT, ale ve chvíli kdy se setkám se svým „zranitelem“ bolest se obnovuje a srdce odpustit NEDOKÁŽE! Tedy je nutné uzdravit srdce, abych mohl odpustit.

Netrapme se tím, že nedokážeme odpustit, protože JE ŘEŠENÍ:o)

- musím se VRÁTIT k tomu, co mě zraňovalo, POJMENOVAT to (to, co se dělo a co jsem prožíval) a VYTĚSNIT to
- pokud to své zranění nevyjádřím, nepojmenuji ho, nemůžu dojít k uzdravení
- vytěsnit to – to znamená najít kněze, který se s Vámi za toto zranění bude modlit a požádat ho o MODLITBU ZA UZDRAVENÍ
- **klíčem k uzdravení je: UVĚŘIT**, že toto vše může JEŽÍŠ uzdravit!

Tak to jsou moje postřehy a „zápisky“ s duchovní obnovy, za kterou jsem byla moc ráda a která mi zase znovu ukázala správný směr. Jsem ráda, že můžu přispět aspoň trochou do Božího mlýna a doufám, že to bude k užítku.

Pane, díky za otce Jaroslava, kterého si nám poslal a za jeho slova povzbuzení, žehnej mu v jeho díle.

Pane, prosím Tě také, za každého z nás abychom nikdy nezavdali příčinu zlému a abychom byli otevřeni uzdravení našich vnitřních zranění skrze Tebe.

Amen.

Ludmila Vondrová ml.

K úmrtí P. Gunthera Josefa Hübla SDB - rodáka

Z německého krajanského časopisu Hřebečský domov, duben 2011, byl zachycen otištěný článek o úmrtí kněze P. Gunthera Josefa Hübla, který se narodil v Jakobovicích. Je to tedy náš již 12. zjištěný kněz - rodák z naší farnosti. Jeho životopis byl součástí zádušní homilie opata benediktinského kláštera v Rohru P. Braunaua, kde P. G. J. Hübl žil a působil. K 1. výročí jeho úmrtí jej předkládáme čtenářům našeho Poutníka v upraveném překladu.

js.

Dne 12. 1. 2011 v ranních hodinách nečekaně zemřel P. Gunther Josef Hübl. Smířen s Bohem odešel v 75. roce svého života a ve 48. roce působení v řádu benediktinů v Rohru v Německu.

Josef Hübl se narodil 17. srpna 1936 jako páté ze šesti dětí v rolnické rodině Johanna a Christiny Hüblových v Jakobovicích v čp. 17 (současný majitel Josef Moravec), okres Lanškroun. Jeho nejmladší sestra Kristýna zemřela ve čtyřech letech v listopadu 1944. Na podzim roku 1942 začal chodit do národní školy v Jakobovicích, kterou navštěvoval do dubna 1945. Po válce, v srpnu 1945, musela rodina odejít na práci na statek do Dobrého dvora v Plátenicích (?) u Pardubic. Po roce pak byli vysídleni jako Němci do americké zóny v Bavorsku, kde nejdříve strávili několik týdnů v utečeneckém táboře ve Schwabachu. Odtud přišli na konci listopadu 1946 do Eichstättu, kde J. Hübl navštěvoval 3. a 4. třídu chlapecké školy. V roce 1948 skládal přijímací zkoušky na humanitní gymnasium v Eichstättu. V září 1949 byl přijat do biskupského chlapeckého semináře (malý seminář). Po maturitě přešel do kněžského semináře v Eichstättu.

Začátkem května 1960 však onemocněl a 13. května se dostal do léčebny v Ausbachu, kterou opustil 12. listopadu téhož roku. Po nemoci pracoval Josef na půl úvazku u jednoho optika a v roce 1961 tři měsíce na jednom statku u Ingolstadtu. Dne 1. září 1961 vedla jeho cesta do benediktinského kláštera v Rohru. Díky P. Odovi, který byl jeho posledním farářem ještě v Čechách, byl nejprve přijat jako host (zřejmě jako civilní zaměstnanec). Když Josef vyjádřil přání vstoupit do kláštera, byl od svého vstupu do noviciátu v říjnu 1962 postulátem (uchazeč, který se seznamuje určitou dobu s řádovým životem). V říjnu byl s dalšími čtyřmi kandidáty přijat do noviciátu, přičemž přijal řádové jméno patrona sv. Gunthera. Se svými třemi spolunovici složil 13. října 1963 časné sliby. Po noviciátě nejprve působil rok jako prefekt na nižším stupni. Opat Dominik ho poslal do Königsteinu, aby tam v letech 1964 – 1966 dokončil filozofické a teologické studium, které započal v Eichstättu. Kněžské svěcení mu udělil světící biskup Hiltl z Řezna (Regensburg) dne 15. srpna 1967 v Rohrském benediktinském opatském kostele. Od roku 1971 do roku 2009 vykonával spolu s P. Benediktem úřad druhého kantora (zpěvák, který sám nebo s několika dalšími kantory zpívá některé části bohoslužebného zpěvu nebo nešpor jako druhý hlas).

Ale nejen v chrámovém modlitebním společenství, zpíval také rád po mnoho let v Rohrském kostelním sboru, jehož byl aktivním členem. Muzicírování bylo P. Guntherovi velmi blízké. Vždy na Štědrý večer doprovázel na housle zpěv vánočních písní řádových bratří. A nebylo žádnou výjimkou, že svým spolubratřím rád hrával jen tak pro radost. Již za gymnaziálních studií působil ve volném čase ve smyčcovém orchestru.

Po smrti P. Otta v roce 1986 převzal úřad kustoda (kustod – dozorčí pracovník v muzeu, který také pečuje o exponáty) a knihovníka. Jako kustod se staral také o krásný velký historický barokní betlém, který pochází ze starého augustiniánského kláštera. A jako knihovník se staral i o klášterní archiv benediktinů. Spolu s řádovým bratrem Kašparem až do osmdesátých let minulého století spravoval a bděl nad muzejními sbírkami.

V roce 1989 mu opat Johannes předal úřad kapitulního sekretáře, který zastával až do roku 2002. Po smrti P. Heinricha v roce 1993 se splnil P. Guntherovi jeho dávný sen. Dostal benefícium v Obereulenbachu, po kterém 18 let toužil (benefícium – z církevního práva = trvalé právo na určitý duchovní úřad a užítky s ním spojené). Před Velikonocemi 2009 se však vzdal duchovní služby ze zdravotních důvodů (srdeční onemocnění). Ve svatém týdnu se jeho zdravotní stav zhoršil natolik, že byl přijat na univerzitní kliniku v Regensburgu. Po pobytu v nemocnici, vzhledem k jeho zdravotnímu stavu, který potřeboval stálou péči, byl dán do seniorského centra v Rohru, neboť klášter v té době neměl dostatek pokojů pro nemocné. Na Vánoce 2009 se opět vrátil do benediktinského kláštera. Od té doby mu byla poskytována každodenní péče v klášteře.

Jak již bylo zmíněno na začátku, zemřel 12. ledna 2011 a dne 15. ledna 2011 byl P. Gunther Josef Hübl pochován na klášterním hřbitově. Jeho zde uvedený životopis byl součástí homilie zádušní mše sv., při níž opat Braunau vyjádřil upřímné zaplat' Pán Bůh za jeho život a celoživotní službu, kterou řadu let vykonával pro spolubratry. Jeho duši doporučil modlitbám věřících a vzpomínkám při mši sv. Poděkoval také všem, kteří jej v době nemoci ošetřovali.

Převzato a upraveno z „Hřebečský domov,“ duben 2011, Německo (Schönhengster Heimat, April 2011)

AHOJ DĚTI!

Věřím, že váš adventní obrázek s mostem je úplně dokončen a září pestrými barvami. Ale nejen to, určitě byl i každý vybarvený trámek podložen konkrétní snahou něco zlepšit. Po mostě jste prošly adventem až ke Štědrému dni a dnes už slavíme první svátek vánoční. Znovu prožíváme velkou radost z narození Ježíška a krásné vánoční chvíle. Všude v domácnostech září ozdobené vánoční stromky a betlémy. Jeden betlém na vás čeká také na dnešním obrázku. Josef, Maria a malý Ježíšek – tři jedineční lidé - tvoří svatou rodinu. Jsou tři a tvoří jedno. Stejně jako Bůh Otec, Syn a Duch svatý tvoří jednu nejsvětější trojici. O Vánocích Bůh poslal na zem svého Syna, který byl počat skrze Ducha svatého a přijal tělo z Marie Panny. Skutečnost, že tři tvoří jedno, nám může symbolizovat trojúhelníček. A vaším úkolem bude najít v obrázku 12 malých ukrytých trojúhelníčků. Aby to nebylo tak těžké, je v každém trojúhelníčku malá tečka. Takže, přeji úspěšné hledání a hlavně krásné vánoční svátky.

(Otazníček)

Pro starší:

Nedávno se mi dostala do rukou krátká úvaha Josefa Schultze o odpuštění. V jejím úvodu stojí africké přísloví:

Rána, kterou zasadil přítel, se nehojí.

Tak to prožil asi úplně každý na vlastní kůži. Víme, jak to může bolet a vnitřně zraňovat. Víme, jak to bolí, když rána přijde od někoho blízkého – v rodině, ve škole, mezi kamarády... Ale existuje cesta, jak z toho. Napadá mě, že právě o Vánocích ji spousta lidí najde... Najednou otevřou svá srdce, září z nich srdečnost, pozornost a ohleduplnost vůči ostatním, více si všimají svých bližních, snaží se je potěšit, dát jim najevo svou lásku. Objevili totiž obrovský poklad s velkou silou – odpuštění... „lidsky vyrostli“, řečeno slovy úvahy:

„Náš lidský růst lze měřit podle toho, nakolik jsme rozvinuli svou schopnost odpouštět. Pokaždé, když v sobě chováme pocit křivdy, bráníme svému vlastnímu růstu, protože s bolestí a zklamáním myslíme jen na toho, kdo nám ublížil. Odpuštění odlehčí naše srdce a uvolní naše vnitřní pouta a navíc promění také náš vztah k druhým lidem. Ten, komu jsme odpustili, už nám nevadí. Můžeme být smířeni s jeho existencí, můžeme ho třeba i ignorovat, ale můžeme také udělat první krok a vyjít mu vstříc.“

Má naděje na dobrý život je úměrná mé schopnosti odpouštět.“

O Vánocích nám dává sílu, radost a pokoj narozený Mesiáš. Malé děťátko v jeslích v nuzném chlévě, na které čekala mnohá pokolení. Událost tak zásadní, tak velký Boží dar nám hříšným lidem. Možná ve světle této jedinečné chvíle tají ledy kolem lidských srdcí.

Náš život bude právě tak bohatý a dobrý, jak budeme usilovat o to – „dělat první kroky a vycházet vstříc“ – nejen o Vánocích, ale každý den...

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Adventní výzva z textu: OTEVŘTE BRÁNY VYKUPITELI.

JEŽÍŠ PROMLOUVÁ K TOBĚ

Nehleď na mne jako na bezmocné dítě, neplýtvěj soucitem ke mně, který opuštěn a nepoznan a od prahu zájezdní hospody vypuzen, ležím pod střechou, jež měla chránit před nepohodou jen němou tvář. Neplýtvěj vzrušením, které vzbuzuje pohled na mě, milé robě. Měj na paměti, že dřevo mých jeslí je sice branou, již jsem vstoupil do své slávy, ta se však naplní až na dřevě kříže. Zde také budu opuštěn, ale nadto budu tupen a nenáviděn. A jestliže mě můj lid při narození vykázal do chléva, pak s potěšením se bude dívat, jak trpím a umírám na popravčím místě mezi zločinci. A přece právě z tohoto místa a z tohoto popravčího nástroje potupné smrti budu kralovat do konce času.

Z Betléma, domu chleba, jsem vyšel abych se lidstvu stal chlebem věčného života. V městě Davidově jsem se narodil, abych se stal klíčem Davidovým, „když on otevře, nikdo nemůže zavřít, když on zavře, nikdo nemůže otevřít“ (Zj 3, 7).

V Betlémě jsem se narodil, poněvadž jen odtud měl vyjít „vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu“ (Mat 2, 6 a Mich 5, 2). Pohleď proto, nový Izraeli, na mne jako na svého Krále, jako na Požehnaného, „kdo přichází v Hospodinově jménu“ (žl. 117, 26).

Kartuziánský anonym z 15. stol. z knihy P. Strachoty „Hlasy otců“.

DOTEKY

Doteky prstů do strun harfy
a najednou vidíš před sebou Vyšehrad.

Doteky prstů do strun houslí
a v srdci zaznívá **píseň lásky**.

Poplašné údery prstů
připomínají Osudovou.

Ozvěny tympánů a jsou tu Vánoce
s radostným „**Hej, mistrě**“

a sborový zpěv sjednocených srdcí
vyjadřuje přání, aby všichni
zpívali **Ódu na radost**.

PŘÁNÍ DO NOVÉHO ROKU

Zatímco měsíc v úplňku osvěcuje temné mraky
probdělých nocí v souhvězdí Velkého vozu,
blížíme se s důvěrou do přístavu věčného domova.

A každý den nad námi září duha věčnosti
a po všem, co bylo vykonáno, nebojme se přiznat:
jsme jenom služebníci neužiteční.

Úsměvem pozdravme každý nový den se všemi souputníky.
Na vnitřních strunách srdce ať stále zaznívají
melodie lásky a pokoje.

Nezapomínejme, že pravá radost
začíná vždycky u jeslí betlémských.

P. Josef Veselý

P. Josef Veselý

LETEM SVĚTEM

RC Monitor ze 6. 11. 2011:

Jeden známý euroskeptik počítal slova (v angličtině): Pythagorova věta – 24 slov, modlitba Otče náš – 66 slov, Archimédův zákon – 67 slov, Desatero přikázání – 179 slov, Americká deklarace nezávislosti – 1.300 slov, Ústava USA se všemi 27 dodatky – 7.818 slov, **Vyhláška EU o prodeji zelí – 26.911 slov!!!**

Kolik slov v této vyhlášce je asi zcela zbytečných? Není snad zbytečná celá vyhláška? Kolik asi úředníků zaměstnala? Vždyť EU vymýšlí a vyrábí na všechno vyhlášky, normy, nařízení, rezoluce, příkazy, zákazy, zákony, smlouvy,Potřebuje přece zaměstnat to ohromné několikadesítekstisícichlavé množství dobře živených poslanců, úředníků, předsedů výborů, podvýborů, komisí, komisařů, ... a dalších (možná i zbytečných) zaměstnanců EU!

Napadlo mě, kolik slov obsahuje nyní náš novelizovaný Občanský zákoník? Kolik tisíc slov by to bylo? Nevykazuje se dnešní doba mnohomluvností, užvaněností, velkohubostí, planým řečením, lhaním, zbytečnými slovy, planými sliby a matením? Dříve stačilo oněch 179 slov Desatera a podání ruky na stvrzení dohody nebo smlouvy! Jak odlišná je doba! Jak odlišné je chování lidí! Jak odlišná je praxe etiky a společenské morálky! A to už nemluví o svědomí!

js.

Všichni účastníci dálkového pochodu

POZOR!

Dne 7. 1. 2012 ve 13,30 hod.

se opět koná již 6. ročník

Tříkrálového výstupu na MARIÁNSKOU HORU

Sraz je jako tradičně na Smrčině u Malova mostu

Srdečně zvou a těší se na vaši účast Přátelé

Účastníci, kteří nebudou mít již známou povinnou výbavu (vhodná obuv, teplé oblečení a hlavně placatka!) nebudou „šerifem“ vpuštění na trať:-)

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Po 26. 12. – 16.30	Big Band Lanškroun – Vánoční koncert – vstupné dobrovolné Sál Společenského domu v Lanškrouně
Út 27. 12.	Žehnáni vína – 18.00 hod - při mši svaté – kostel sv. Jiří v Dolní Čermné Posezení při víně – 19.00 hod – fara v Dolní Čermné
Čt 29. 12. – 15.00 hod	Šachový turnaj Fara v Dolní Čermné
So 7. 1. – 13.30 hod	Tříkrálový výstup na Mariánskou horu Sraz u Malova mostu v Dolní Čermné
So 14. 1. – 20.00 hod	Ples KDU Kulturní dům ve Verměřovicích
So 28. 1. – 14.00 hod	Dětský maškarní karneval Orlovna v Dolní Čermné
So 4. 2. – 20.00 hod	Maškarní ples Hraje kapela Josky Vondráčka Orlovna v Dolní Čermné

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V lednu 2012 oslaví:**

92 let	pan Jiří Formánek	z Horní Čermné	75 let	pan Jaroslav Faltus	z Verměřovic
90 let	pan Josef Hrdina	z Verměřovic	74 let	pan Vladimír Jansa	z Dolní Čermné
87 let	paní Marie Severinová	z Dolní Čermné	74 let	paní Melanie Plháková	z Dolní Čermné
83 let	paní Růžena Havlová	z Dolní Čermné	73 let	paní Marie Smejkalová	z Dolní Čermné
81 let	paní Růžena Šimková	z Dolní Čermné	71 let	pan Josef Foršt	z Dolní Čermné
81 let	pan Ladislav Horák	z Dolní Čermné	71 let	paní Marie Kosková	z Petrovic
79 let	paní Aloisie Bednářová	z Dolní Čermné	60 let	pan Karel Marek	z Petrovic
77 let	paní Jiřina Krejsová	z Verměřovic			

Všem oslavencům jménem celé farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Petrovicích 16. 11. 2011 s paní Drahomírou Mačátovou z Petrovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelou budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

V prosincovém vydání Poutníka jsme omylem mezi oslavence zařadili pana Ivana Hrubanta, který zemřel v dubnu minulého roku. Rodině i všem čtenářům se omlouváme.

otec Josef

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Leden 2012			
Ne 1. 1.	Nový rok, Slavnost Matky Boží, Panny Marie	7.30	Menclovi 193
		10.30	Kunertovi 300
Pá 6. 1.	Slavnost Zjevení Páně – sv. Tři Králové	18.00	Formánkovi 203
Ne 8. 1.	Svátek křtu Páně	10.30	Vašíčkovi 349
Ne 15. 1.	2. neděle v mezidobí	7.30	Vackovi 197
		10.30	Vyhnálkovi 351
Ne 22. 1.	3. neděle v mezidobí	7.30	Bednářovi 302
Ne 29. 1.	4. neděle v mezidobí	7.30	Vránovi 18
		10.30	Macháček M. 55
Únor 2012			
Ne 5. 2.	5. neděle v mezidobí	7.30	Hubálkovi 61
Ne 12. 2.	6. neděle v mezidobí	7.30	Moravcovi 267
		10.30	Marešovi 410
Ne 19. 2.	7. neděle v mezidobí	7.30	Pecháčkovi 53
St 22. 2.	Popeleční středa	18.00	Macháčkovi 55
Ne 26. 2.	1. neděle postní	7.30	Řehákovi 283
		10.30	Klekarovi 292

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
25. prosince 2011
52. týden/2011

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

26. prosince - PONDĚLÍ - Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka

- Dolní Čermná - 7.30 h. - za Ludmilu Marešovou, manžela a vnuka
Petrovice - 9.00 h. - za Karla Sedláčka a rodiče
Dolní Čermná - 10.30 h. za farníky

27. prosince - úterý Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty

- Dolní Čermná - 18.00 mše svatá
19.00 žehnání vína a posezení na faře v Dolní Čermné

28. prosince - středa Svátek sv. Mladětek betlémských, mučedníků

Dnes mše svatá v naší farnosti nebude.

29. prosince - čtvrtek Pátý den v oktávu Narození Páně

- Dolní Čermná 15.00 *Tradiční šachový turnaj na faře v Dolní Čermné (13. ročník)*
Dolní Čermná - 18.00 mše svatá

30. prosince - pátek Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

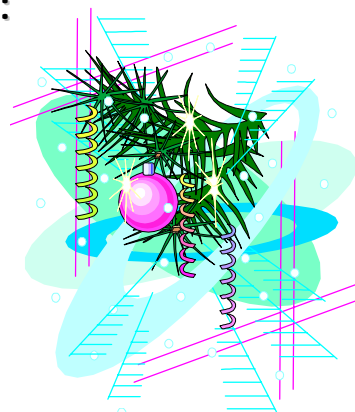
- Dolní Čermná - 19.00 mše svatá

31. prosince - sobota Sedmý den v oktávu Narození Páně; Konec občanského roku 2011

- Dolní Čermná - 16.00 mše svatá - na poděkování za přijatá dobrodíní

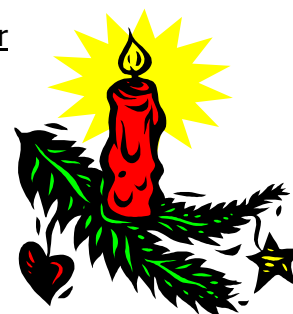
1. ledna 2012 - neděle – Slavnost Matky Boží, Panny Marie; Den modliteb za mír

- Dolní Čermná - 7.30 h. - za požehnání do nového roku
Verměřovice - 9.00 h.
Dolní Čermná - 10.30 h. - za Jana Hampla a manželku
Dolní Čermná - 15.00 h. - *společná adorace s požehnáním*

Příležitost ke sv. zpovědi:

ve farním kostele je vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
žehnání vína a posezení	úterý	27. 12.	19.00 h.	faře Dolní Čermná
šachový turnaj	čtvrtek	29. 12.	15.00 h.	faře Dolní Čermná
mše svatá na ukončení občanského roku	sobota	31. 12.	16.00 h.	kostel Dolní Čermná
společná adorace	neděle	1. 1.	15.00 h.	kostel Dolní Čermná

otec Josef

Členové Klubu českých turistů Lanškroun zvou všechny zájemce na zpívání koled do kostela na Mariánskou Horu v pondělí 26. 12. 2011 ve 12.00 hodin.

Miroslav Pecháček

POUTNÍK, VÁNOCE 2011- LEDEN 2012

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 15. ledna 2012, Poutník vyjde 29. ledna 2012

Členové red. kroužku: J. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.